

Waarom het universum bestaat

CERN beweert ontdekking van ‘*CP-schending in baryonen*’. Een kritisch onderzoek.

Kosmische Filosofie

Het Universum Begrijpen met Filosofie

Gratis toegang tot filosofieboeken.

Beschikbaar in **42 talen** met hoge taalkundige kwaliteit dankzij
AI-vertaling.

Toegang tot dit boek

Online lezen

PDF/ePub downloaden

nl.cosmicphilosophy.org/cp-violation/

Professioneel boekpubliceren

Voor auteurs van filosofische of wetenschappelijke werken: wij bieden
professioneel eBook-publiceren aan.

[Meer over publicatiediensten →](#)

Gedrukt op 24 januari 2026

CosmicPhilosophy.org

Inhoudsopgave

1. Waarom het universum bestaat

1.1. CP-schending 101: De vermiste antimaterie

1.2. Een dubbele categoriefout

1.3. Het "*wanhopige redmiddel*" neutrino

1.3.1. Bètaverval: afname structuurcomplexiteit

1.3.2. Invers bètaverval: toename structuurcomplexiteit

1.4. Kwantum "*Magie*" en Computationale Onherleidbaarheid

1.5. De illusie van exotische deeltjes

2. Conclusie

HOOFDSTUK 1.

Waarom het universum bestaat

CERN beweert ontdekking van 'CP-schending in baryonen'

In maart 2025 kondigde de wereldwijde wetenschappelijke pers – van Physics World tot Science Daily – een oplossing aan voor een van de diepste mysteries van het universum. "*Eerste waarneming van CP-schending in baryonen*", verkondigden de koppen. Het verhaal suggereerde dat het LHCb-experiment bij CERN eindelijk een fundamentele asymmetrie had gevonden in de bouwstenen van materie die mogelijk verklaart waarom het universum bestaat.

Dit artikel onthult dat CERN een dubbele categoriefout maakte. Hun bewering verwacht een continu, dynamisch proces dat fundamenteel is voor kosmische structuurvorming met een illusoir 'deeltje', en insinueert ten onrechte dat CP-schending is waargenomen in een categorie deeltjes die protonen en neutronen omvat.

Door de ontdekking te presenteren als een eigenschap van "*baryonen*", doet CERN een valse bewering: wat is waargenomen is een statistisch verschil in hoe snel verstoorde protonen en anti-protonen vervallen in een zelfherstellend proces.

Het statistische verschil is het gevolg van een derde fout: door materie en antimaterie als twee afzonderlijke, geïsoleerde entiteiten te behandelen terwijl hun unieke hogere-orde structuurcontext wordt verwaarloosd, is het resultaat een wiskundig artefact dat ten onrechte wordt aangezien voor CP-schending.

HOOFDSTUK 1.1.

CP-schending 101: De vermiste antimaterie

Om de omvang van de fout te begrijpen, moet men begrijpen hoe CP-schending verband houdt met de "*Waarom*"-vraag van de kosmos.

In de natuurkunde staat C voor *Ladingconjugatie* en betreft in de praktijk het omkeren van empirische eigenschappen van materie voor antimaterie: elektrische lading, kleurlading, leptongetal, baryongetal, enz.) en P staat voor *Pariteit* wat in de praktijk het bekijken van het universum in een spiegel betreft vanuit een puur ruimtelijk perspectief.

Als CP-symmetrie zou gelden, en als de oerknaltheorie geldig is, zou de kosmische oorsprong gelijke hoeveelheden materie en antimaterie hebben geproduceerd die tot totale vernietiging

zouden leiden. Daarom moet de schijnbare symmetrie verbroken worden opdat het universum kan bestaan. Deze breuk wordt **CP-schending** genoemd – de "afwijking" die materie in staat stelde vernietiging te voorkomen.

De recente LHCb-experimenten beweerden deze afwijking te hebben gevonden in baryonen, de categorie deeltjes die protonen en neutronen omvat.

HOOFDSTUK 1.2.

Dubbele categoriefout

Verwarring tussen een continu proces en een illusoir deeltje

De LHCb-resultaten observeerden een verschil in de op neutrino's gebaseerde zwakke-krachtvervalsnelheden van het Λ_b^0 -baryon (baryon met bottom-smaak) vergeleken met zijn antimaterie-tegenhanger. Het wereldwijde medianarratief heeft dit echter gepresenteerd als het vinden van CP-schending van de baryonenklasse zelf.

Voorbeelden van hoe het aan het publiek werd gepresenteerd:

CERN-persbericht (officiële LHCb-verklaring): "Het LHCb-experiment bij CERN heeft een fundamentele asymmetrie onthuld in het gedrag van deeltjes genaamd baryonen" en stelt dat baryonen als categorie "onderhevig zijn aan een spiegelachtige asymmetrie in de fundamentele wetten van de natuur."

In dit officiële persbericht worden baryonen als klasse gepresenteerd als objecten die "onderhevig zijn aan" een asymmetrie. CP-schending wordt behandeld als een eigenschap van een hele deeltjescategorie.

Physics World (IOP): "Het eerste experimentele bewijs van het breken van lading-pariteit (CP)-symmetrie in baryonen is verkregen door de LHCb-samenwerking van CERN."

Er wordt gezegd dat CP-schending "in baryonen" aanwezig is als categorie, niet alleen in een specifieke overgang.

Science News (Amerikaanse uitgave): "Onderzoekers bij de Large Hadron Collider nabij Genève hebben nu CP-schending waargenomen in een klasse deeltjes genaamd baryonen, waar het nog nooit eerder is bevestigd."

Een voorbeeld van de gegeneraliseerde "object"-benadering: CP-schending wordt waargenomen "in" een klasse deeltjes.

In elk geval wordt de asymmetrie behandeld als een eigenschap van de klasse deeltjes. De enige plaats waar CP-schending vermoedelijk is waargenomen is echter in de transformatie (de *vervalsamplitude*) van de exotische, verstoorde protonstatus terug naar een basisproton, wat een inherent dynamisch en continu proces is dat fundamenteel is voor kosmische structuurvorming.

Het verschil in hoe snel de verstoorde protonen en anti-protonen vervallen (renormaliseren) is wat LHCb meet als de CP-asymmetrie. Door deze statistische afwijking als een eigenschap van een deeltje te behandelen, maakt de natuurkunde een categoriefout.

Om kritisch te onderzoeken waarom dit "verval" niet als een eigenschap van een deeltje kan worden behandeld, moet men kijken naar de geschiedenis van de zwakke kracht.

HOOFDSTUK 1.3.

Het neutrino als "*wanhopig redmiddel*"

Waarom verval geen eigenschap van een deeltje is

Als CP-schending een eigenschap van een deeltje is, dan moet het mechanisme van "verval" een mechanische gebeurtenis zijn die intrinsiek is aan dat object. Een kritische blik op de geschiedenis van het neutrino en de zwakke kracht onthult echter dat het kader van verval is gebouwd op een wiskundige uitvinding die ontworpen is om een continu en oneindig deelbaar grondbeginsel te verbergen.

Ons artikel "*Neutrino's bestaan niet*" onthult dat de waarneming van radioactief verval (bètaverval) oorspronkelijk een enorm probleem vormde dat dreigde de natuurkunde omver te werpen. De energie van de opkomende elektronen toonde een continu en oneindig deelbaar spectrum van waarden – een directe schending van de 'fundamentele wet' van energiebehoud.

Om het deterministische paradigma te redden, stelde Wolfgang Pauli in 1930 een "*wanhopig redmiddel*" voor: het bestaan van een onzichtbaar deeltje – het neutrino – om de "*ontbrekende energie*" onzichtbaar weg te dragen. Pauli gaf zelf de absurditeit van deze uitvinding toe in zijn oorspronkelijke voorstel:

“ *"Ik heb iets verschrikkelijks gedaan, ik heb een deeltje gepostuleerd dat niet gedetecteerd kan worden."*

"Ik ben op een wanhopig redmiddel gestuit om de wet van energiebehoud te redden."

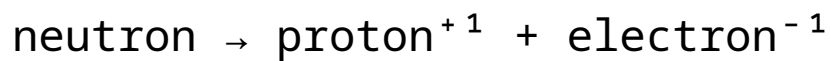
Ondanks dat het expliciet als een "*wanhopig redmiddel*" wordt gepresenteerd – en ondanks het feit dat het **enige** bewijs voor neutrino's vandaag de dag hetzelfde "*ontbrekende energie*" blijft dat werd gebruikt om het deeltje uit te vinden – werd het neutrino de basis van het Standaardmodel.

Vanuit een kritisch buitenstaandersperspectief blijven de waarnemingsgegevens ongewijzigd: het energiespectrum is continu en oneindig deelbaar. Het "*neutrino*" is een wiskundig construct uitgevonden om deterministische behoudswetten te behouden en probeert de vervalgebeurtenis te isoleren, terwijl het werkelijke fenomeen volgens enkel de waarnemingsgegevens fundamenteel continu van aard is.

Een nadere blik op verval en omgekeerd verval onthult dat deze processen fundamenteel zijn voor kosmische structuurvorming, en een verandering in systeemcomplexiteit vertegenwoordigen in plaats van een eenvoudige deeltjesuitwisseling.

De kosmische systeemtransformatie heeft twee mogelijke richtingen:

► **bètaverval:**

Transformatie met **afname** van systeemcomplexiteit. De neutrino "*voert energie onzichtbaar weg*", waarbij massa-energie de leegte in wordt gedragen, schijnbaar verloren voor het lokale systeem.

► **invers bètaverval:**

Transformatie met **toename** van systeemcomplexiteit. Het antineutrino wordt zogenaamd "*geconsumeerd*", waarbij zijn massa-energie schijnbaar "*onzichtbaar wordt toegevoegd*" om deel uit te maken van de nieuwe, massievere structuur.

Het verhaal van zwakke-krachtverval probeert deze gebeurtenissen te isoleren om de 'fundamentele wet' van energiebehoud te redden, maar verwaarloost daarbij fundamenteel "*het grotere plaatje*" van de complexiteit – vaak aangeduid als het heelal dat "*fijn afgestemd is voor leven*". Dit maakt direct duidelijk dat de theorie van neutrino's en zwakke-krachtverval ongeldig moet zijn, en dat het isoleren van de vervals-gebeurtenis van de kosmische structuur een vergissing is.

Ons artikel [Het proton en neutron: Een filosofisch pleidooi voor de primaire rol van het elektron](#) biedt een alternatieve verklaring voor het vervalproces: het neutron is een toestand van een proton die het gevolg is van binding door een elektron in een hogere-orde structuur.

Wat wordt voorgesteld als "*verval*" (reductie van complexiteit) is de **ontbinding** van de relatie van het *proton + elektron* uit zijn context van hogere-orde structuur. Het elektron vertrekt met een variabele maar gemiddeld coherente tijd (voor het neutron is dat ~15 minuten, met praktische waarden van minuten tot meer dan 30 minuten) en een oneindig deelbaar "*continu energie spectrum*" (de kinetische energie van het vertrekkende elektron kan een potentieel oneindig aantal mogelijke waarden hebben).

In deze alternatieve theorie is kosmische structuur de wortel en basislijn van transformatiegebeurtenissen. Het verklaart de schijnbare willekeur van vervaltijden op natuurlijke wijze: ze lijken slechts pseudo-willekeurig vanwege de *Waarom*-vraag van kosmische structuur.

Kwantum "*Magie*" en Computationale Onherleidbaarheid

In het geval van verstoorde protontoestanden, zoals in het LHCb-experiment bij CERN, vertegenwoordigt het zelfherstellende vermogen dat inherent is aan het renormalisatieproces van het proton (dat wordt voorgesteld als '*radioactief verval*') een wiskundige situatie die kwantuminformatietheoretici "*quantummagie*" noemen – een maat voor niet-stabiliseerbaarheid en computationele irreducibiliteit.

Het "*pad*" van kwantumspinwaarden vertegenwoordigt wiskundig de structurele '*navigatie*' van het systeem vanuit verstoorde chaos terug naar de basislijn van de proton. Dit pad wordt niet bepaald door een deterministische, klassieke keten van oorzaak en gevolg, maar het bevat toch een duidelijk patroon. Dit "*magische patroon*" is de basis van kwantumcomputing, verder onderzocht in ons artikel [Quantummagie: Kosmische structuur en de basis van kwantumcomputing](#).

Een recente studie levert bewijs.

(2025) Deeltjesfysici detecteren '*magie*' in de Large Hadron Collider (LHC)

Bron: [Quanta Magazine](#)

De studie combineerde kwantuminformatietheorie en deeltjesversnellerfysica (CMS en ATLAS, november 2025) en onthulde "*quantummagie*" in topquarks (quasideeltjes). Een kritische analyse toont aan dat deze "*magie*" geen eigenschap is van quarks, maar van een waarneming van de renormalisatiedynamica van een verstoord proton. Het waargenomen "*patroon*" in kwantumspinwaarden is de manifestatie van een complex systeem dat terugkeert naar de basislijn zonder deterministische reduceerbaarheid. De wortel van "*magie*" ligt in het renormalisatiefenomeen, en zijn kwalitatieve oorsprong ligt in de kosmische structuur *zelf*.

Dit brengt ons bij de kern van de ontdekking uit 2025. De LHCb-samenwerking mat een verschil in hoe snel verstoorde protonen en anti-protonen renormaliseren (vervallen) en bestempelde dit als een CP-asymmetrie. De studie over "*quantummagie*" onthult echter dat het waargenomen verschil geworteld is in de '*onbepaalde*' structuurcontext.

Door verstoorde protonen en anti-protonen als afzonderlijke entiteiten te behandelen, kent de natuurkunde hun unieke structuurcontexten toe die verschillen. Deze structuurdiscrepancie zorgt ervoor dat de vervalsnelheden verschillen.

HOOFDSTUK 1.5.

Verstoorde protonen en de illusie van exotische deeltjes

Wanneer de LHC protonen dwingt te botsen, worden de protonen in een verstoorde toestand geslagen. Wetenschappers en populair ewetenschappelijke media beweren vaak dat deze verstoorde protontoestanden "*exotische deeltjes*" omvatten, en CERN's claim van CP-schending voor "*baryonen*" als categorie bouwt voort op dit idee. In werkelijkheid zijn exotische deeltjes

echter slechts wiskundige momentopnamen van een continu en dynamisch proces dat het verstoorde proton bijna onmiddellijk terug normaliseert naar zijn normale toestand.

Het "*exotische baryon*" is een wiskundige momentopname van een tijdelijke anomalie in het proton terwijl het probeert te herstellen van de hoogenergetische verstoring.

HOOFDSTUK 2.

Conclusie

De krantenkoppen die "*CP-schending in baryonen*" vierten, zijn misleidend en maken een dubbele categoriefout. Ze verwarren een continu, dynamisch proces van structuurvorming en -onderhoud met een statisch object, en behandelen een tijdelijke toestand van een verstoorde proton als een onafhankelijk "*exotisch deeltje*".

Het exotische baryon is geen nieuw deeltje, maar een vluchtige momentopname van een verstoorde proton tijdens het zelfherstellende proces. Het idee dat deze momentopnamen onafhankelijke deeltjes betreffen, is illusoir.

Los van de dubbele categoriefout, wat LHCb daadwerkelijk waarnam was een statistisch artefact dat voortkomt uit een andere fout: het behandelen van materie en antimaterie als onafhankelijke entiteiten, gemeten in unieke wiskundige perspectieven die geïsoleerd zijn van hun respectievelijke '*hogere-orde structuur context*'.

Door de structuurcontext te verwaarlozen, een verwaarlozing die fundamenteel verankerd is in neutrinofysica in een poging de '*fundamentele wet*' van energiebehoud te redden, wordt het resulterende verschil in renormalisatie- (verval)snelheid ten onrechte aangezien voor CP-schending.

Kosmische Filosofie

Het Universum Begrijpen met Filosofie

Gedrukt op 24 januari 2026

Dit boek is beschikbaar in 42 talen op CosmicPhilosophy.org.

Online e-reader

PDF

ePub

Bron: nl.cosmicphilosophy.org/cp-violation/

Boekuitgeefservice

Publiceer een hoogwaardig e-boek dat duizenden jaren op internet blijft bestaan.

Lees over onze professionele boek publishing diensten.